

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.20. Longobardi in Italia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Sæculum VI. qui descripserant, fuisse corruptos, hinc
 A. C. 572. nulli labori se pepercisse, ut emendatio-
 res redderet. Hæc Collectio dividitur
 in duas Partes. In prima de Clericis,
 & in altera de Laicis tractatur, atque o-
 pus totum octoginta quatuor Canones
 complectitur. Cujuslibet Canonis fons,
 unde excerptus sit, indicatur, nempe ex
 Conciliis in antiquo Ecclesiæ Universa-
 lis Codice contentis, & ex Conciliis
 Hispaniæ ad illud usque tempus cele-
 bratis. Hæc Collectio S. Martini Brac-
 carensis posteriore tempore valde cele-
 bris evasit. Ipse anno circiter 580.
 quievit.

§. XX.

Longobardi in Italia.

Lib. Pont. Joannes III. Papa anno 572. obiit, & ad
 S. Petrum 13. Jul. sepultus est, postquam
 Sacram Sedem annos prope tredecim
 obtinisset. Duabus Ordinationibus
 Mense Decembri Presbyteros triginta
 octo, Diaconos tredecim, Episcopos se-
 xaginta & unum creavit. Joanne S. Pe-
 tri Cathedram occupante Longobardi
 Alboino Rege ipsorum Duce in Italiam
 penetrarunt. Hi populi, origine Ger-
 mani per annos quadringentos in Pan-
 nonia versati, inde Indictione prima, Die
 Festum Paschatis sequente, nempe secun-
 da Aprilis anno 568. migrantes, Italiam
 per

per territorium Venetorum ingressi sunt. Sæculum VI.
A. C. 572.
 Paulus Patriarcha Civitatis Aquilejensis Paul. Diac.
Lib. II. c. 7.
 illius Regionis Metropolis Barbarorum c. 10.
 furorem pertimescens relicta urbe in In-
 sulam Gradensem fugit toto Ecclesiæ suæ
 Thesauro simul illuc translato. Is an-
 no sequente fatis functus Successorem
 habuit Probinum. Alboino usque ad
 Flavium annum progresso occurrit Fe-
 lix Episcopus Tarvisiensis, cujus preci-
 bus dedit Rex, ut omnia Bona Ecclesiæ
 ejus relinquerentur intacta, atque Dona-
 tiones eidem collatas datis litteris con-
 firmavit. Felix iste Fortunati Pictavien- c. 13.
Sup. n. 18.
Paul. c. 14.
 sis in paucis amicus simul cum ipso, ad-
 hibito oleo ex lucerna ad S. Martini Sepul-
 chrum ardente, oculorum sanitatem re-
 ceperat. Alboinus Vicentia, Verona,
 cæterisque Venetiæ urbibus in potesta-
 tem redactis, si Patavium, Mons Silicius,
 & Mantua excipiantur, in Liguriam mo-
 vit, & tertia Sept. Indictione tertia seu
 anno 569. Victor Mediolanum ingressus
 est. Honoratus Episcopus Mediolanen- c. 25.
 sis Genuam fugit, quippe Alboinus exce-
 ptis urbibus maritimis totam Liguriam
 sibi subjecit. Honorato haud multo post
 fatis functo, eodem tempore Mediolani
 Froton & Genuæ Laurentius Episcopi
 electi sunt ut Cathedram Mediolanensem
 occuparent; at denique Laurentius hanc
 sponsam retinuit, traditis Papæ litteris,
 quibus

Sæculum VI. quibus trium Capitulorum Damnationi
A. C. 572. consentiebat. His Laurentii litteris nobilissimi quique, atque inter alios S. Gregorius illo tempore Romæ Prætor, subscripserunt.

e. 26.

Paul. II. c. 29

Obsidio Civitatis Ticinensis in annos tres tenuit. Interim Alboinus usque in Hetruriam omnes populos ad deditio- nem compulit, duabus solum urbibus Roma & Ravenna imperata facere detrectantibus. Ravennæ nomine Imperatoris Præfectus Italiæ Sedem fixerat, qui posteriore tempore Exarcha dictus. Eorum primus Longinus fuit. Nec enim pares erant Romani, ut ingruentibus Longobardis arma opponerent, quod non diu ante pestis truculenta Liguriam & Venetiam viris exhausisset, & dira famines tunc temporis universam Italiam affligeret. Cum Longobardis Alboinus plures alios Barbaros, Gepidas, Bulgaros, Pannonios, Suevos, Noricos adduxerat, quorum multi erant Pagani; Longobardos vero Hæresis Ariana inficiebat.

Tandem Ticinenses deditio- nem fecerunt, & victis pepercit Alboinus, quamvis juramento se obstrinxisset, nemini vitæ gratiam facturum, postquam pertinacissima defensione Victorem morari tanto tempore ausi fuissent. Alboinus, cum in Italia regnasset annos tres & **Menses sex, anno 572. uxoris Rosimundæ**

dæ vindictæ cupiditate ardentis machinatione occisus est.

Sæculum VI.

A.C. 573.

§. XXI.

Benedictus seu Bonosus Papa.

Longobardorum irruptio causa fuisse creditur, quod Sacra Sedes Joanne III. defuncto tamdiu vacaverit, nam in Mensẽ decimum dilata est Electio. Tandem Benedictus cognomento Bonosus Patria Romanus Bonifacii filius Papa creatus est, atque anno Imperatoris Justiniani septimo nempe anno Christi 573. 16. Maji ordinatus. Sacram Sedem annos quatuor inter diras Longobardorum persecutiones tenuit. Sub hoc Pontifice Roma fame periisset, nisi Justinus Imperator missis ex Ægypto navibus frumento oneratis extremæ Incolarum inopiæ succurrisset. Sublato Alboino Longobardi Clephum Regem salutarunt; cum vero & ipse elapsis octodecim mensibus ab uno famulorum suorum fuisset occisus, Longobardi decem annorum spatio sub nullo Rege, sed sub Ducibus suis, triginta autem numerabantur in singulis Civitatibus, fuere. Hic Regni modus placuit post Alboini adventum anno septimo seu anno Christi 575. Porro illius Anarchiæ decennio, Ecclesiæ spoliata, interempti Episcopi, eversa urbes, populi exterminati.

Lib. Pont.

Chr. Jo.
Bict.

c. 32.

S. Cer-